

var Selskab i Svogerens Hus, fordi ingen af Gæsterne vilde have noget med ham at gøre. Særlig viste alle Børsens Mænd ham aabenlyst deres Ringeagt.

„Hvad er det, De staar der og sludrer om,“ sagde Per. „Har De noget at sige mig, saa skynd Dem.“

„Allerærbødigste Tjener! Allerærbødigst! . . . Veed De, at De minder mig om en Styk', jeg engang saae her paa Kongens Teater . . . en dum Styk', naturligvis, saadan et Ridderspektakel fuld af Vers og Vaas. Der var en ung Mand deri, en Døgenigt, en Bondeknold, som alle blev forgabet i, hvor han viste sig paa Tribunen. Alle Damerne hang sig om Halsen paa ham, og Kongen selv gjorde han smaatosset af Beundring, saa han udnævnte ham til Minister, og altsammen formedelst en kleines Ding, han bar skjult paa sig, med noget Troldskab i, forstaar sig, — den gjorde ham saa dajlig i alles Blikke. Sig mig, den Ring har vistnok De arvet, min søde Herre! . . . Eller hvad mener De selv? Her kommer De tilbage fra Deres Rejse og makker straks en Skandal', saa man maa skamme sig over Dem. Og idag er De ikke desmindre Aftenens Helt og gør Karrier'. — Men De, Højstærede, finder det naturligvis altsammen i sin gode Orden!“

Den Kæft maa jeg ved Lejlighed se at faa lukket, tænkte Per et Øjeblik ved sig selv men fik i det samme et overlystigt Indfald. Nej, han skulde netop have Lov til at beholde sit Frisprog! Han skulde være hans Hofnar, hvis ærlige Ondskab skulde krydre ham en stille Time nu og da under Tilværelsens buldrende Maskerade!

Han lagde højmodig sin Haand paa den abegtige Mands udpolstrede Skulder og sagde:

„Lad det nu være godt, allerærværdigste Onkel!“